Oikeustapauskokoelma

JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
MACIEJ SZPUNAR
19 päivänä toukokuuta 2022 [1]

Asia C-24/20

Euroopan komissio
vastaan

Euroopan unionin neuvosto

Kumoamiskanne – Päätös (EU) 2019/1754 – Euroopan unionin liittyminen alkuperänimityksistä ja maantieteellisistä merkinnöistä tehdyn Lissabonin sopimuksen Geneven asiakirjaan – Jäsenvaltioille annettava lupa liittyä mainittuun asiakirjaan unionin rinnalla – Komission ehdotuksen puuttuminen – Neuvoston toimivalta muuttaa komission ehdotusta – Unionin yksinomainen ulkoinen toimivalta – SEU 13 artiklan 2 kohta ja 17 artiklan 2 kohta – SEUT 2 artiklan 1 kohta, 218 artiklan 6 kohta ja 293 artiklan 1 kohta

I Johdanto

1. Amerikkalainen sanonta kuuluu: jos jokin näyttää ankalta, ui kuin ankka ja vaakkuu kuin ankka, se on ankka. Todellisuudessa on kuitenkin niin, että tarkasteltavana olevien seikkojen luonteessa on aina sijaa keskustelulle, niin ilmeisiltä kuin ne kenties ensi näkemältä vaikuttavatkin. Tämä pätee erityisesti abstrakteihin käsitteisiin.

2. Nyt käsiteltävässä asiassa Euroopan komissio kyseenalaistaa Euroopan unionin neuvoston toimivallan muuttaa SEUT 293 artiklan 1 kohdan mukaisesti komission ehdotusta unionin säädökseksi sillä perusteella, että neuvoston tekemä muutos ylittää tällaisen muutoksen rajat. Kyse on olennaisesti siitä, että komissio tuo unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi muutoksen, jonka neuvosto teki ehdotukseen, ja toteaa René Magrittea mukaillen: ”Tämä ei ole muutos.” Nyt käsiteltävässä asiassa unionin tuomioistuin on saanut arvioitavakseen tämän viimeksi mainitun toteamuksen.

II Asiaa koskevat oikeussäännöt

3. Esillä olevassa asiassa on kyse kahdesta Maailman henkisen omaisuuden järjestön (WIPO) hallinnoimasta kansainvälisestä sopimuksesta.

[1] Alkuperäinen kieli: ranska.

A Lissabonin sopimus

4. Alkuperänimitysten suojaamisesta ja niiden kansainvälisestä rekisteröinnistä tehty Lissabonin sopimus allekirjoitettiin 31.10.1958, ja sitä tarkistettiin Tukholmassa 14.7.1967 ja muutettiin 28.9.1979 [2] (jäljempänä Lissabonin sopimus). Se on 20.3.1883 allekirjoitetun teollisoikeuden suojelemista koskevan Pariisin yleissopimuksen [3] (jäljempänä Pariisin yleissopimus) 19 artiklassa tarkoitettu erityinen sopimus, johon voivat liittyä kaikki kyseisen yleissopimuksen sopimuspuolet.

5. Lissabonin sopimuksen sopimuspuolten joukossa on seitsemän Euroopan unionin jäsenvaltiota eli Bulgarian tasavalta, Tšekin tasavalta, Ranskan tasavalta, Italian tasavalta, Unkari, Portugalin tasavalta sekä Slovakian tasavalta. [4] Unioni ei sitä vastoin kuulu sopimukseen, sillä ainoastaan valtiot voivat liittyä siihen.

6. Lissabonin sopimuksen 1 artiklan mukaan sopimusvaltiot muodostavat erityisliiton (jäljempänä erityisliitto) Pariisin yleissopimuksella perustetun teollisoikeuden suojelemista koskevan liiton puitteissa sekä sitoutuvat suojaamaan alueillaan tämän sopimuksen mukaisesti muiden erityisliiton maiden tunnustamia ja suojaamia tuotteiden alkuperänimityksiä, jos kyseiset nimitykset on rekisteröity Maailman henkisen omaisuuden järjestön (WIPO) kansainvälisessä toimistossa.

B Geneven asiakirja

7. Diplomaattikokouksessa hyväksyttiin 20.5.2015 alkuperänimityksistä ja maantieteellisistä merkinnöistä tehdyn Lissabonin sopimuksen Geneven asiakirja [5] (jäljempänä Geneven asiakirja), jolla tarkistettiin Lissabonin sopimusta. Kyseisestä sopimuksesta poiketen Geneven asiakirjan 28 artiklan 1 kohdan iii alakohdassa varataan hallitustenvälisille järjestöille mahdollisuus liittyä asiakirjaan. [6]

8. Geneven asiakirjan 22 artikla sisältää määräyksiä erityisliiton yleiskokouksesta (jäljempänä yleiskokous), johon osallistuvat kyseisen asiakirjan sopimuspuolet ja Lissabonin sopimukseen kuuluvat valtiot. Kyseisen asiakirjan 22 artiklan 2 kohdan mukaan yleiskokous käsittelee etenkin kaikkia asioita, jotka koskevat erityisliiton ylläpitämistä ja kehittämistä sekä mainitun asiakirjan täytäntöönpanoa, muuttaa täytäntöönpanomääräyksiä, hyväksyy erityisliiton varainhoitosäännöt sekä hyväksyy saman asiakirjan 22–24 artiklan ja 27 artiklan muutokset.

9. Geneven asiakirjan 22 artiklan 4 kohdassa, jonka otsikko on ”Päätöksenteko yleiskokouksessa”, määrätään seuraavaa:

”a) Yleiskokous pyrkii tekemään päätöksensä yksimielisesti.

2 Yhdistyneiden kansakuntien sopimuskokoelma, nide 923, nro 13752, s. 205.

3 Tarkistettu viimeksi Tukholmassa 14.7.1967 ja muutettu 28.9.1979 (Yhdistyneiden kansakuntien sopimuskokoelma, nide 828, nro 11851, s. 305).

4 Kuten komissio tuo esille, kyseinen sopimus allekirjoitettiin ja tehtiin ajankohtana, jolloin Ranskan tasavallan ja Italian tasavallan osalta unionin toimivaltaa ei vielä katsottu yksinomaiseksi ja jolloin muut mainitut valtiot eivät vielä olleet unionin jäseniä. Kolme muuta jäsenvaltiota (Kreikan tasavalta, Espanjan kuningaskunta ja Romania) allekirjoitti mainitun sopimuksen vuosina 1958 ja 1959, jolloin ne eivät vielä olleet unionin jäseniä, mutta ne eivät ole ratifioineet sitä.

5 EUVL 2019, L 271, s. 15.

6 Sillä edellytyksellä, että ainakin yksi hallitustenvälisen järjestön jäsenvaltioista on Pariisin yleissopimuksen sopimuspuoli ja että hallitustenvälinen järjestö ilmoittaa, että se on asianmukaisesti valtuutettu omien sisäisten menettelyjensä mukaisesti tulemaan Geneven asiakirjan sopimuspuoleksi ja että hallitustenvälisen järjestön perustamissopimuksen nojalla sovelletaan lainsäädäntöä, jonka nojalla maantieteellisille merkinnöille voi saada alueellisia suojanimityksiä. Euroopan unionin kohdalla nämä edellytykset täyttyvät.

b) Jos päätöstä ei saada aikaan yksimielisesti, käsiteltävänä olevasta asiasta päätetään äänestämällä. Tässä tapauksessa

(i.) jokaisella sopimuspuolena olevalla valtiolla on yksi ääni, ja jokainen sopimuspuolena oleva valtio äänestää vain omasta puolestaan; ja

(ii.) jokainen sopimuspuolena oleva hallitustenvälinen järjestö saa äänestää jäsenvaltioidensa sijasta sillä äänimäärällä, joka vastaa sen jäsenvaltioista tähän asiakirjaan liittyneiden valtioiden lukumäärää. Hallitustenvälinen järjestö ei osallistu äänestykseen, jos jokin sen jäsenvaltioista käyttää äänioikeuttaan ja päinvastoin.

c) Asioissa, jotka koskevat ainoastaan niitä valtioita, joita sitoo [Lissabonin sopimus], niillä sopimuspuolilla, joita [kyseinen sopimus] ei sido, ei ole äänioikeutta, kun taas pelkästään sopimuspuolia koskevissa asioissa ainoastaan sopimuspuolilla on äänioikeus."

10. Geneven asiakirjan 31 artiklassa, jonka otsikko on "[Lissabonin sopimuksen] soveltaminen", määrätään seuraavaa:

"1. [*Niiden valtioiden väliset suhteet, jotka ovat sekä tämän asiakirjan että [Lissabonin sopimuksen] sopimuspuolia*] Niiden valtioiden keskinäisiin suhteisiin, jotka ovat sekä tämän asiakirjan että [Lissabonin sopimuksen] sopimuspuolia, sovelletaan yksinomaan tätä asiakirjaa. Valtiot eivät kuitenkaan saa [Lissabonin sopimuksen] nojalla voimassa olevien alkuperänimitysten kansainvälisten rekisteröintien osalta myöntää vähäisempää suojaa kuin [Lissabonin sopimuksen] nojalla vaaditaan.

2. [*Suhteet niiden valtioiden, jotka ovat sekä tämän asiakirjan että [Lissabonin sopimuksen] sopimuspuolia, ja niiden valtioiden, jotka ovat [Lissabonin sopimuksen] sopimuspuolia mutta eivät tämän asiakirjan sopimuspuolia, välillä*] Valtio, joka on sekä tämän asiakirjan että [Lissabonin sopimuksen] sopimuspuoli, soveltaa edelleen [Lissabonin sopimusta] suhteissaan niihin valtioihin, jotka ovat [Lissabonin sopimuksen] sopimuspuolia mutta eivät tämän asiakirjan sopimuspuolia."

11. Geneven asiakirjan 25 artiklan nojalla hyväksyttyjen Lissabonin sopimuksen ja Geneven asiakirjan yhteisten täytäntöönpanomääräysten[7] 7 säännössä määrätään mekanismista Lissabonin sopimuksen nojalla rekisteröityjen alkuperänimitysten suojaamiseksi Geneven asiakirjan nojalla siinä tapauksessa, että Lissabonin sopimuksen sopimuspuolena oleva valtio liittyy Geneven asiakirjan sopimuspuoleksi.[8]

III Asian tausta

12. Komissio antoi 30.3.2015 suosituksen neuvoston päätökseksi, jolla annettaisiin lupa neuvottelujen aloittamiselle alkuperänimityksiä ja maantieteellisiä merkintöjä koskevasta Lissabonin tarkistetusta sopimuksesta, Lissabonin tarkistetun sopimuksen luonnoksen tarkastelua ja hyväksymistä varten Geneveen 11.–21.5.2015 koolle kutsuttua diplomaattikokousta

[7] Nyt käsiteltävän asian kannalta merkityksellisiä ovat 2.10.2018 hyväksytyt alkuperänimitysten suojaamisesta ja niiden kansainvälisestä rekisteröinnistä tehdyn Lissabonin sopimuksen ja alkuperänimitysten suojaamisesta ja niiden kansainvälisestä rekisteröinnistä tehdyn Lissabonin sopimuksen Geneven asiakirjan yhteiset täytäntöönpanomääräykset, TRT/LISBON/013.

[8] Tämä mekanismi on mukana myös joissakin muissa yhteisten täytäntöönpanomääräysten versioissa.

silmällä pitäen. Komissio kehotti suosituksessaan neuvostoa etenkin perustamaan päätöksensä SEUT 207 artiklaan sekä SEUT 218 artiklan 3 ja 4 kohtaan unionille SEUT 3 artiklan 1 kohdassa yhteisen kauppapolitiikan alalla myönnetyn yksinomaisen toimivallan huomioon ottamiseksi.

13. Neuvosto antoi 7.5.2015 päätöksen 8512/15, jolla annettiin lupa neuvottelujen aloittamiselle alkuperänimityksiä ja maantieteellisiä merkintöjä koskevasta tarkistetusta Lissabonin sopimuksesta Euroopan unionin toimivaltaan kuuluvissa kysymyksissä. Komission suosituksesta poiketen kyseinen päätös perustui SEUT 114 artiklaan sekä SEUT 218 artiklan 3 ja 4 kohtaan.

14. Unionin tuomioistuin kumosi 25.10.2017 annetulla tuomiollaan komissio v. neuvosto (Lissabonin tarkistettu sopimus)[9] neuvoston päätöksen 8512/15 ja katsoi, että Geneven asiakirjaa koskevat neuvottelut kuuluvat unionille SEUT 207 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun yhteisen kauppapolitiikan alalla SEUT 3 artiklan 1 kohdassa annetun yksinomaisen toimivallan piiriin.[10]

15. Komissio esitti 27.7.2018 ehdotuksen neuvoston päätökseksi unionin liittymisestä Geneven asiakirjaan[11] (jäljempänä päätösehdotus) SEUT 207 artiklan ja SEUT 218 artiklan 6 kohdan a alakohdan nojalla. Unionin yksinomaisen toimivallan huomioon ottaen ehdotettiin, että ainoastaan unioni liittyisi kyseiseen asiakirjaan.

16. Keskustelujen päätteeksi neuvosto toimitti Euroopan parlamentille päätösluonnoksen, jossa määrättiin paitsi unionin Geneven asiakirjaan liittymisen hyväksymisestä myös jäsenvaltioille myönnettävästä luvasta liittyä halutessaan kyseiseen asiakirjaan (jäljempänä riidanalainen lupa). Parlamentti hyväksyi kyseisen päätösluonnoksen 16.4.2019.

17. Komissio vastusti neuvoston luonnosta. Se kiisti 20.9.2019 päivätyssä lausumassaan oikeuden antaa kaikille jäsenvaltioille, jotka haluavat näin tehdä, lupa ratifioida Geneven asiakirja tai liittyä siihen yhdessä unionin kanssa. Komissio ilmoitti sitä vastoin olevansa valmis hyväksymään sen, että Lissabonin sopimuksen sopimuspuolina olevat seitsemän jäsenvaltiota, jotka olivat jo rekisteröineet useita immateriaalioikeuksia kyseisen sopimuksen nojalla, saisivat luvan liittyä Geneven asiakirjaan unionin etujen mukaisesti.

18. Neuvosto hyväksyi 7.10.2019 yksimielisesti SEUT 293 artiklan 1 kohdan mukaisesti päätöksen (EU) 2019/1754[12] (jäljempänä riidanalainen päätös).

19. Riidanalaisen päätöksen johdanto-osan kuudennessa, kahdeksannessa, yhdeksännessä ja kymmenennessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(6) Jotta unioni voisi käyttää asianmukaisesti yksinomaista toimivaltaansa Geneven asiakirjan kattamilla aloilla ja suorittaa asianmukaisesti tehtävänsä kattavissa maataloustuotteiden alkuperänimitysten ja maantieteellisten merkintöjen suojajärjestelmissään, unionin pitäisi liittyä Geneven asiakirjaan ja ryhtyä sen sopimuspuoleksi.

– –

[9] C-389/15, EU:C:2017:798, 74 kohta.

[10] Tämän jälkeen päätös 8512/15 korvattiin luvan antamisesta aloittaa neuvottelut alkuperänimityksiä ja maantieteellisiä merkintöjä koskevasta tarkistetusta Lissabonin sopimuksesta 5.3.2018 annetulla neuvoston päätöksellä (EU) 2018/416 (EUVL 2018, L 75, s. 23).

[11] COM(2018) 350 final.

[12] Euroopan unionin liittymisestä alkuperänimityksistä ja maantieteellisistä merkinnöistä tehdyn Lissabonin sopimuksen Geneven asiakirjaan 7.10.2019 annettu päätös (EUVL 2019, L 271, s. 12).

(8) Unionin olisi pyrittävä säännönmukaistamaan kysymys sen äänestysoikeudesta Geneven asiakirjan mukaisen erityisliiton yleiskokouksessa varmistaakseen tosiasiallisen osallistumisensa päätöksentekoprosessiin ottaen huomioon Geneven asiakirjan 22 artiklan 4 kohdan b alakohdan ii alakohta. Sen vuoksi on asianmukaista, että jäsenvaltioilla pitäisi myös halutessaan olla lupa tarpeen mukaan ratifioida Geneven asiakirja tai liittyä siihen unionin rinnalla unionin etujen mukaisesti.

(9) Tämä mahdollistaa samanaikaisesti sen, että nykyisestä jäsenyydestä erityisliitossa johtuvien seitsemän jäsenvaltion oikeuksien jatkuminen voidaan varmistaa.

(10) Jäsenvaltioiden suorittaman ratifioinnin tai liittymisen olisi kuitenkin kunnioitettava täysin unionin yksinomaista toimivaltaa ja unionin olisi oltava edelleen vastuussa unionilla ja jäsenvaltioilla Geneven asiakirjan mukaisesti olevien oikeuksien käyttämisen ja velvollisuuksien täyttämisen varmistamisesta.”

20. Kyseisen päätöksen 1 artiklan ensimmäisessä kohdassa säädetään seuraavaa:

”Hyväksytään Euroopan unionin liittyminen alkuperänimityksistä ja maantieteellisistä merkinnöistä tehdyn Lissabonin sopimuksen Geneven asiakirjaan, jäljempänä ’Geneven asiakirja’, unionin puolesta.”

21. Mainitun päätöksen 3 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioille annetaan lupa niin halutessaan tapauksen mukaan ratifioida Geneven asiakirja tai liittyä siihen unionin rinnalla unionin etujen mukaisesti ja kunnioittaen täysin sen yksinomaista toimivaltaa.”

22. Saman päätöksen 4 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Komissio edustaa SEU 17 artiklan 1 kohdan mukaisesti erityisliitossa unionia ja kaikkia jäsenvaltioita, jotka ratifioivat Geneven asiakirjan tai liittyvät siihen tämän päätöksen 3 artiklan mukaisesti. Unioni on vastuussa unionin ja niiden jäsenvaltioiden, jotka ratifioivat Geneven asiakirjan tai liittyvät siihen tämän päätöksen 3 artiklan mukaisesti, oikeuksien käyttämisen ja velvollisuuksien täyttämisen varmistamisesta.

Komissio tekee kaikki Geneven asiakirjan nojalla tarvittavat ilmoitukset unionin ja kyseisten jäsenvaltioiden puolesta.

Komissio nimetään erityisesti Geneven asiakirjan 3 artiklassa tarkoitetuksi toimivaltaiseksi viranomaiseksi, joka on vastuussa Geneven asiakirjan hallinnoinnista unionin alueella ja viestinnästä WIPO:n kansainvälisen toimiston kanssa sekä Geneven asiakirjan että Lissabonin sopimusta ja – – Geneven asiakirjaa koskevien yhteisten täytäntöönpanomääräysten – – nojalla.

2. Unioni äänestää [yleiskokouksessa], ja jäsenvaltiot, jotka ovat ratifioineet Geneven asiakirjan tai liittyneet siihen, eivät käytä oikeuttaan äänestää.”

23. Komissio nosti nyt käsiteltävän kumoamiskanteen 17.1.2020.

24. Geneven asiakirja tuli voimaan 26.2.2020 ja sitoo unionia siitä päivästä alkaen. Vuoden 2021 aikana Ranskan tasavalta ja Unkari allekirjoittivat ja ratifioivat kyseisen asiakirjan riidanalaisen päätöksen 3 artiklassa säädetyn luvan nojalla.

IV Asianosaisten vaatimukset ja asian käsittely unionin tuomioistuimessa

25. Komissio vaatii, että unionin tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen 3 artiklan

– kumoaa riidanalaisen päätöksen 4 artiklan, siltä osin kuin siinä viitataan jäsenvaltioihin, tai toissijaisesti kumoaa kyseisen 4 artiklan kokonaisuudessaan, mikäli viittauksia jäsenvaltioihin ei voida erottaa muusta artiklasta

– pysyttää riidanalaisen päätöksen kumottujen osien vaikutukset, erityisesti ennen tuomion antamispäivää 3 artiklan nojalla annetun sellaisen luvan käyttämisen, jota käyttäneet jäsenvaltiot ovat tällä hetkellä Lissabonin sopimuksen osapuolia, siihen asti, kunnes neuvoston päätös tulee voimaan, minkä pitää tapahtua kohtuullisen ajan kuluessa ja ennen kuin kuusi kuukautta on kulunut tuomion julistamisesta

– velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

26. Neuvosto esitti unionin tuomioistuimen kirjaamoon 15.4.2020 toimittamallaan erillisellä asiakirjalla unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 151 artiklan 1 kohdan nojalla oikeudenkäyntiväitteen. Komissio esitti huomautuksensa tästä oikeudenkäyntiväitteestä 18.5. 2020. Unionin tuomioistuin lykkäsi 6.10.2020 antamallaan päätöksellä oikeudenkäyntiväitteen ratkaistavaksi pääasian yhteydessä.

27. Neuvosto vaatii, että unionin tuomioistuin

– jättää kanteen kokonaan tutkimatta

– toissijaisesti hylkää kanteen kokonaan perusteettomana

– velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

28. Belgian kuningaskunta, Tšekin tasavalta, Helleenien tasavalta, Ranskan tasavalta, Kroatian tasavalta, Italian tasavalta, Unkari, Alankomaiden kuningaskunta, Itävallan tasavalta ja Portugalin tasavalta hyväksyttiin väliintulijoiksi tukemaan neuvoston vaatimuksia.

29. Kaikki osapuolet Belgian kuningaskuntaa ja Portugalin tasavaltaa lukuun ottamatta osallistuivat 1.2.2022 pidettyyn istuntoon.

V Asian tarkastelu

30. Komissio vetoaa kanteensa tueksi kahteen kanneperusteeseen. Ensimmäinen kanneperuste koskee useiden EUT-sopimuksen artikloiden rikkomista ja annetun toimivallan periaatteen sekä komission aloitevallan loukkaamista siltä osin kuin on kyse neuvoston riidanalaisen päätöksen

antamisesta ilman komission ehdotusta. Toinen kanneperuste koskee SEUT 2 artiklan 1 kohdan ja 207 artiklan rikkomista, siltä osin kuin neuvosto ylitti toimivaltansa antaessaan jäsenvaltioille luvan toimia unionin yksinomaisen toimivallan alalla, sekä perustelujen puutteellisuutta.

31. Aivan ensimmäiseksi tarkastelen neuvoston esittämää oikeudenkäyntiväitettä, ennen kuin siirryn pääasiaan.

A Tutkittavaksi ottaminen

1. Asianosaisten lausumat

32. Neuvosto, jota väliintulijoina olevat jäsenvaltiot pääasiallisesti tukevat, katsoo, että komission kanne on jätettävä tutkimatta siitä syystä, että kanne on suunnattu yksinomaan riidanalaisen päätöksen 3 artiklaa ja 4 artiklan tiettyjä osatekijöitä (jäljempänä riidanalaiset säännökset) vastaan, mutta näitä ei voida erottaa kyseisen päätöksen muista osista. Neuvoston mukaan 3 artikla on yhteydessä riidanalaisen päätöksen muiden osien ja tarkemmin sanoen sen 1 artiklan kanssa. Yhtäältä nämä kaksi säännöstä yhdessä antavat unionille äänestysoikeuden yleiskokouksessa [13] ja siten oikeuden käyttää yksinomaista ulkoista toimivaltaansa Geneven asiakirjaan kuuluvilla aloilla. Toisaalta riidanalaisen päätöksen 3 artiklassa taataan sellaisten maantieteellisten merkintöjen [14] suojan aiemmuus ja jatkuvuus, jotka on rekisteröity Lissabonin sopimuksen sopimuspuolina olevissa seitsemässä jäsenvaltiossa (jäljempänä asianomaiset seitsemän jäsenvaltiota). [15] Kyseisen säännöksen kumoamisesta seuraisi, että unionin täydellisen ja tehokkaan Geneven asiakirjaan liittymisen sekä aiemmin Lissabonin sopimuksen nojalla rekisteröityjen maantieteellisten merkintöjen suojan aiemmuuden ja jatkuvuuden tuomat hyödyt menetettäisiin. Mainittu kumoaminen tekisi siis riidanalaisen päätöksen sisällön yhteensopimattomaksi sen kohteen ja tarkoituksen kanssa, sellaisina kuin ne esitetään erityisesti kyseisen päätöksen kuudennessa, kahdeksannessa ja yhdeksännessä perustelukappaleessa. Mainitun päätöksen 4 artiklaa taas ei voida erottaa saman päätöksen 3 artiklasta.

33. Lisäksi neuvosto katsoo, että riidanalaisen päätöksen osittaista kumoamista koskevan vaatimuksen tutkimatta jättämistä tukee komission vaatimus riidanalaisen päätöksen vaikutusten pysyttämisestä. Neuvosto väittää, että kyseinen vaatimus ei vastaa tämäntyyppisen vaatimuksen tarkoitusta ja että komissio pyrkii pikemminkin saamaan kyseisen päätöksen 3 artiklan sisällön tarkistetuksi.

34. Komissio vastaa tähän, että riidanalaiset säännökset voidaan erottaa muusta riidanalaisesta päätöksestä. Komission mukaan riidanalainen lupa ei ole välttämätön, jotta unioni voisi käyttää asianmukaisesti yksinomaista ulkoista toimivaltaansa kyseisen asiakirjan aloilla. Sovellettavia sääntöjä voitaisiin näet tulkita siten, että asianomaisten seitsemän jäsenvaltion jo rekisteröimät maantieteelliset merkinnät säilyttävät aiemmuutensa unionin Geneven asiakirjaan liittymisen

[13] Tältä osin Geneven asiakirjan 22 artiklan 4 kohdan b alakohdan ii alakohdassa määrätään, että hallitustenvälinen järjestö äänestää yleiskokouksessa sillä äänimäärällä, joka vastaa sen jäsenvaltioista kyseiseen asiakirjaan liittyneiden valtioiden lukumäärää.

[14] Osapuolet käyttävät kirjelmissään ilmausta ”maantieteelliset merkinnät” kattamaan myös alkuperänimitykset. On silti korostettava, että Lissabonin sopimuksen soveltamisala rajoittui alkuperänimityksiin.

[15] Kuten neuvosto tuo esille vastineensa johdanto-osassa, Geneven asiakirjan nojalla tehtävää uutta maantieteellisen merkinnän rekisteröintiä, jonka tekijänä olisi unioni (eikä jokin asianomaisista seitsemästä jäsenvaltiosta) uutena erityisliiton sopimuspuolena, ei katsottaisi sellaiseksi rekisteröinniksi, joka takaa Lissabonin sopimuksen nojalla tehdyn alkuperäisen rekisteröinnin jatkuvuuden, vaan se katsottaisiin kolmansien osapuolten kannalta uudeksi rekisteröinniksi. Oikeudellisesta näkökulmasta tämä merkitsisi, että Lissabonin sopimuksen nojalla myönnetyn maantieteellisen merkinnän aiemmuus keskeytyisi Geneven asiakirjan puitteissa. Tästä keskeytyksestä seuraisi, että vastaavien immateriaalioikeuksien haltijat olisivat vaarassa menettää perusteettomasti olennaisen osan oikeuksiaan.

jälkeen. Lisäksi yleiskokouksessa ei todellisuudessa äänestetä, eikä unionin osallistumisen keskeinen osuus tapahdu yleiskokouksessa. Näin ollen täydellistä luopumista vaikutusvallasta unionin käytössä olevaan äänimäärään on vaikea pitää olennaisena osana riidanalaista päätöstä. Komissio tuo esiin, että tuomiot, joissa unionin tuomioistuin on katsonut, että toimen osittainen kumoaminen ei ollut mahdollista, koskivat aineellisia määräyksiä. Riidanalaiset säännökset eivät kuitenkaan ole senluonteisia. Komission mukaan nyt käsiteltävä asia muistuttaa enemmän asioita, joissa on kyse ”institutionaalisista” säännöksistä, joiden unionin tuomioistuin on aina katsonut olevan erotettavissa muusta toimesta.

35. Mitä tulee neuvoston väitteeseen, joka koskee komission vaatimusta riidanalaisen päätöksen vaikutusten pysyttämisestä, komissio kyseenalaistaa sen merkityksellisyyden käsiteltävänä olevan asian kannalta. Komission mukaan ei ole mitään perusteita väittää, että vaatimusta kyseisen päätöksen 3 artiklan kumoamisesta ei voitaisi ottaa tutkittavaksi pelkästään sen takia, että siihen on liitetty vaatimus mainitun päätöksen vaikutusten pysyttämisestä.

36. Italian tasavalta esittää, että kannetta ei voida ottaa tutkittavaksi, koska se on suunnattu ainoastaan neuvostoa vastaan, vaikka se olisi pitänyt suunnata myös parlamenttia vastaan, joka hyväksyi riidanalaisen päätöksen SEUT 218 artiklan 6 kohdan a alakohdan iii alakohdan mukaisesti.

37. Tähän komissio vastaa, että parlamentin osallistuminen riidanalaisen päätöksen hyväksymismenettelyyn ei tee siitä toimen tekijää, jota vastaan kumoamiskanne voitaisiin suunnata.

2. Arviointi

a) Neuvoston lausumat

38. Unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin toimen osittainen kumoaminen on mahdollista vain silloin, kun osat, joiden kumoamista on vaadittu, ovat sellaisia, että ne voidaan erottaa toimen muista osista. Unionin tuomioistuin on toistuvasti katsonut, että tämä edellytys ei täyty, jos toimen osittaisella kumoamisella muutetaan sen pääsisältöä.[16] Sen selvittäminen, ovatko unionin toimen osat erotettavissa toisistaan, edellyttää niiden ulottuvuuden tutkimista, jotta voidaan arvioida, merkitsisikö niiden kumoaminen kyseisen toimen hengen ja pääsisällön muuttamista.[17] Lisäksi kysymys siitä, muuttaisiko osittainen kumoaminen unionin toimen pääsisältöä, on luonteeltaan objektiivinen eikä riidanalaisen toimen antaneen toimielimen poliittiseen tahtoon liittyvä subjektiivinen arviointiperuste.[18]

39. Tältä osin oikeudellisen toimen sisältöä ei voida määrittää ottamatta huomioon sitä oikeudellista yhteyttä, jossa se on annettu. Nyt käsiteltävässä asiassa riidanalainen päätös on SEUT 218 artiklan 6 kohdassa tarkoitettu päätös kansainvälisen sopimuksen tekemisestä. Kyseessä on toimi, jolla unioni ilmaisee suostumuksensa sitoutumiseen valtioiden ja kansainvälisten järjestöjen välisiä tai kansainvälisten järjestöjen keskinäisiä sopimuksia koskevaa oikeutta koskevan Wienin yleissopimuksen[19] 11 ja 15 artiklassa tarkoitettuun sopimukseen ja joka vastaa

16 Tuomio 8.12.2020, Puola v. parlamentti ja neuvosto (C-626/18, EU:C:2020:1000, 28 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

17 Tuomio 8.12.2020, Puola v. parlamentti ja neuvosto (C-626/18, EU:C:2020:1000, 29 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

18 Tuomio 8.12.2020, Puola v. parlamentti ja neuvosto (C-626/18, EU:C:2020:1000, 30 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

19 Tehty Wienissä 21.3.1986. Ei vielä voimassa.

23.5.1969 tehdyn valtiosopimusoikeutta koskevan Wienin yleissopimuksen [20] 11 ja 15 artiklassa tarkoitettuja valtioiden toimia. Riidanalaisen päätöksen sisällön määräävät näin väistämättä sen toimen osatekijät, jolla unioni ilmaisee suostumuksensa Geneven asiakirjan noudattamiseen.

40. Riidanalaisen päätöksen riitauttamattomista säännöksistä 1 artiklassa hyväksytään unionin liittyminen Geneven asiakirjaan, 2–5 artiklassa säädetään liittymisen toteuttamista koskevista menettelytavoista ja 6 artiklassa vahvistetaan kyseisen päätöksen voimaantulopäivä. Lisäksi mainitun päätöksen 4 artiklan 1 kohdan kolmannessa alakohdassa on säännöksiä, jotka eivät liity jäsenvaltioiden Geneven asiakirjaan liittymiseen. Kyseiset säännökset vastaavat pääosin niitä päätösehdotuksen säännöksiä, jotka koskevat komission toimivaltaa Geneven asiakirjan täytäntöönpanossa ja joissa komissio nimetään kyseisen asiakirjan 3 artiklassa tarkoitetuksi toimivaltaiseksi viranomaiseksi.

41. Mitä tulee riidanalaisiin säännöksiin, ensinnäkin riidanalaisen päätöksen 3 artiklassa annetaan jäsenvaltioille lupa niin halutessaan ratifioida Geneven asiakirja tai liittyä siihen. [21] Kyseisen päätöksen 4 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä ja toisessa alakohdassa puolestaan määritetään unionin ja kyseiseen toimeen liittyneiden jäsenvaltioiden toimivallan ulottuvuus sekä unionin ja kyseisten jäsenvaltioiden edustamista koskevat säännöt. Mainitun päätöksen 4 artiklan 2 kohdassa taas säädetään, että unioni äänestää erityisliiton yleiskokouksessa ja että jäsenvaltiot, jotka ovat ratifioineet Geneven asiakirjan tai liittyneet siihen, eivät käytä oikeuttaan äänestää.

42. Tästä yhteenvedosta käy ilmi, että riidanalaiset säännökset eivät sisällä osatekijöitä, jotka ilmaisisivat unionin suostumuksen Geneven asiakirjan noudattamiseen. SEUT 218 artiklan 6 kohdan nojalla annetun päätöksen tavoiteltu vaikutus syntyy jo riidanalaisen päätöksen 1 artiklaan sisältyvästä säännöksestä. Muut kyseisen päätöksen säännökset, mukaan lukien riidanalaiset säännökset, eivät vaikuta sen enempää mainitun päätöksen 1 artiklassa ilmaistun suostumuksen ulottuvuuteen kuin sen sisältöön tai ehdottomuuteenkaan, eikä niillä siis ole vaikutusta riidanalaisen päätöksen sisältöön. Riidanalaiset säännökset voidaan näin ollen erottaa muusta päätöksestä. Näistä syistä oikeudenkäyntiväite on mielestäni hylättävä.

43. Tämän päätelmän vahvistaa se, että mikään ei edellytä, että päätös, jolla jäsenvaltioille annetaan lupa liittyä Geneven asiakirjaan, täytyisi antaa samalla kertaa kuin päätös unionin liittymisestä kyseiseen asiakirjaan. Jäsenvaltioiden liittymistä koskeva lupa voitaisiin antaa erillisessä päätöksessä. [22] Geneven asiakirjan kannalta näet pelkkä unionin liittyminen ei sulje pois jäsenvaltioiden mahdollisuutta liittyä asiakirjaan sen jälkeen. Se ei myöskään vaikuta Lissabonin sopimuksen nojalla rekisteröityjen alkuperänimitysten suojan tasoon.

44. Mitä tulee siihen neuvoston väitteeseen, joka liittyy vaatimukseen kumotun toimen vaikutusten pysyttämisestä, yhdyn komission kantaan, jonka mukaan kyseinen vaatimus on lisävaatimus suhteessa päävaatimukseen, joka koskee riidanalaisen päätöksen kumoamista, eikä siinä ole kyse siitä, että unionin tuomioistuinta vaadittaisiin tarkistamaan kyseisen päätöksen 3 artiklaa, mikä ei tämän kanteen puitteissa ole mahdollista. Näin ollen mainitulla vaatimuksella ei ole vaikutusta kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytysten tai sen asiasisällön arviointiin.

[20] Yhdistyneiden kansakuntien sopimuskokoelma, nide 1155, s. 331.

[21] Yksinkertaisuuden vuoksi käytän tässä ratkaisuehdotuksessa jatkossa ilmaisua ”liittyminen” kattamaan sekä Geneven asiakirjaan liittymisen että sen ratifioinnin, kun viittaan riidanalaisen päätöksen 3 artiklassa annetun luvan kohteeseen.

[22] Komission väliintulokirjelmistä esittämistä huomautuksista ilmenee, että komissio ei sulje pois mahdollisuutta tällaisen päätöksen antamiseen.

45. Olen siis sitä mieltä, että riidanalaiset säännökset ovat riidanalaisen päätöksen muusta osasta erotettavissa olevia osia ja että kanne voidaan näin ollen ottaa tutkittavaksi.

b) Italian tasavallan perustelu

46. SEUT 263 artiklasta ilmenee, että kumoamiskanne nostetaan riidanalaisen toimen tekijää eli sen toteuttanutta toimielintä vastaan.[23] Riidanalainen toimen on johduttava kyseisestä toimielimestä.[24]

47. SEUT 218 artiklan 6 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti neuvosto tekee neuvottelijan ehdotuksesta päätöksen sopimuksen tekemisestä. Kyseinen päätös johtuu neuvostosta, ja neuvosto on sen tekijä.

48. Se seikka, että parlamentti hyväksyy SEUT 218 artiklan 6 kohdan a alakohdan mukaisesti neuvoston toimivaltaan kuuluvan päätöksen kansainvälisen sopimuksen tekemisestä, ei tee parlamentista kyseisen päätöksen tekijää. Parlamentin hyväksynnän kohteena on toisen toimielimen eli neuvoston toimi.

49. Koska nyt käsiteltävässä asiassa riidanalaisen päätöksen antoi neuvosto SEUT 218 artiklan 6 kohdan nojalla, kyseisestä päätöksestä nostettu kumoamiskanne on suunnattava pelkästään neuvostoa vastaan. Parlamenttia vastaan suunnattua kannetta ei otettaisi tutkittavaksi. Italian tasavallan perustelu on näin ollen hylättävä.

3. Päätelmä oikeudenkäyntiväitteestä

50. Edellä esitetyn huomioon ottaen olen sitä mieltä, että oikeudenkäyntiväite on hylättävä.

B Asiakysymys

1. Ensimmäinen kanneperuste

a) Asianosaisten lausumat

51. Ensimmäinen komission esittämä kanneperuste koskee SEUT 218 artiklan 6 kohdan ja SEUT 293 artiklan 1 kohdan rikkomista, SEU 13 artiklan 2 kohdassa vahvistetun annetun toimivallan periaatteen loukkaamista sekä toimielinten välisen tasapainon periaatteen ja komission aloiteoikeuden loukkaamista.

52. Komission mukaan neuvosto toimi täysin ilman komission aloitetta, kun se muutti päätösehdotusta lisäämällä siihen kaikille jäsenvaltioille tarjotun mahdollisuuden liittyä Geneven asiakirjaan, ja rikkoi siten SEUT 293 artiklan 1 kohtaa ja horjutti SEU 13 artiklan 2 kohdassa vahvistettua toimielinten välistä tasapainoa.

[23] Tuomio 11.9.2019, Itävalta v. neuvosto (C-445/00, EU:C:2003:445, 32 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

[24] Ks. Lenaerts, K., Maselis, I., Gutman, K., Nowak, J. T., *EU procedural law*, Oxford: Oxford University Press, 2014, s. 306, ja Molinier, J., Lotarski, J., *Droit du contentieux de l'Union européenne*, 4. painos, LGDJ Lextenso, Paris, 2012, s. 203.

53. Komissio väittää, että neuvosto antoi todellisuudessa kaksi päätöstä: sen päätöksen lisäksi, joka koski unionin liittymistä Geneven asiakirjaan, se antoi myös päätöksen, joka koski jäsenvaltioiden liittymistä kyseiseen asiakirjaan. Neuvosto voi SEUT 293 artiklan 1 kohdan mukaisesti muuttaa päätösehdotusta yksimielisesti. Nyt käsiteltävässä asiassa on kuitenkin niin, että koska komissio ei ehdottanut mahdollisuutta antaa jäsenvaltioille lupa liittyä Geneven asiakirjaan, kanta, jonka mukaan tämän mahdollisuuden lisääminen olisi vain päätösehdotuksen ”muutos”, loukkaisi vakavasti komission aloiteoikeutta. Komissio ei ehdottanut, että jäsenvaltioille annettaisiin mahdollisuus antaa oikeudellisesti sitova säädös SEUT 2 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla unionin yksinomaisen toimivallan alalla. Komissio katsoo, että toimella, jolla unioni toimii ja sääntelee jotakin asiaa, ja toimella, jolla unioni vain antaa jäsenvaltioille luvan toimia niin halutessaan, ei ole sama kohde eikä myöskään sama tavoite. Tällainen luvan antaminen jättäisi runsaasti tilaa jäsenvaltioiden riippumattomalle päätöksenteolle ja asettaisi ne kansainvälisen oikeuden nojalla yhteisvastuuseen Geneven asiakirjan täytäntöönpanosta. Mitä tulee päätöksen ”tavoitteeseen”, neuvosto täydensi sitä.

54. Neuvosto, jota väliintulijat tukevat, vastaa tähän, että muuttaessaan päätösehdotusta se noudatti muodollista vaatimusta ja aineellista vaatimusta, jotka ovat SEUT 293 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen muutosten edellytyksinä. Se näet teki yhtäältä muutoksen yksimielisesti. Toisaalta se ei näkemyksensä mukaan poikennut päätösehdotuksen kohteesta eikä muuttanut sen tavoitetta. Tehtyjen muutosten tarkoituksena oli pelkästään se, että unionista tulisi Geneven asiakirjan osapuoli ja että se pystyisi käyttämään asianmukaisesti yksinomaista toimivaltaansa kyseisen asiakirjan puitteissa samalla, kun jo Lissabonin sopimuksen nojalla rekisteröityjen maantieteellisten merkintöjen aiemmuus ja jatkuvuus säilytettäisiin. Mitä tulee päätösehdotuksen tavoitteeseen, neuvosto väittää, että se koskee unionin yksinomaisen toimivallan asianmukaista käyttöä.

55. Neuvosto väittää, että sen väitteen hyväksyminen, jonka mukaan komission ehdotusta muuttavan neuvoston päätöksen antaminen vastaa ehdotuksen puuttumista, tekisi tyhjäksi neuvostolle SEUT 293 artiklan 1 kohdassa annetun muutosoikeuden ja poistaisi kokonaan sen tehokkaan vaikutuksen. Neuvosto torjuu komission väitteen, jonka mukaan neuvosto olisi todellisuudessa antanut kaksi päätöstä, mielivaltaisena ja keinotekoisena.

56. Italian tasavallan mukaan SEUT 293 artiklaa ei sovelleta SEUT 218 artiklassa säänneltyyn menettelyyn. Sopimuksen tekemistä koskevaa päätöstä sääntelee näet SEUT 218 artiklan 6 kohta, jossa määrätään, että neuvosto antaa tällaisen päätöksen ”neuvottelijan ehdotuksesta”. Määräyksessä ei lainkaan mainita komission ehdotusta, koska komissio ei osallistu menettelyyn toimielimenä vaan vain neuvottelijana. Kyseessä olevassa menettelyssä ei siten voida missään tapauksessa rinnastaa komission ehdotusta niihin ehdotuksiin, joista yleisesti määrätään SEUT 293 artiklan 1 kohdassa neuvoston ”komission ehdotuksesta” tekemien ratkaisujen yhteydessä.

57. Italian tasavallan esittämää perustelua on syytä tarkastella ennen neuvoston argumentteja.

b) Arviointi

1) SEUT 293 artiklan 1 kohdan sovellettavuus

58. Italian tasavallan mukaan SEUT 293 artiklan 1 kohtaa ei sovelleta kansainvälisten sopimusten tekemistä koskeviin päätöksiin, vaan niihin sovelletaan ainoastaan SEUT 218 artiklaa.

59. SEUT 218 artikla ja SEUT 293 artikla ovat EUT-sopimuksen eri osissa. Ensimmäinen niistä on EUT-sopimuksen viidennen osan V osastossa, jonka otsikko on ”Kansainväliset sopimukset”, ja toinen taas EUT-sopimuksen kuudennen osan I osaston 2 luvussa, jonka otsikko on ”Unionin säädökset, hyväksymismenettelyt ja muita määräyksiä”.

60. EUT-sopimuksen kuudes osa sisältää yleisiä määräyksiä toimielinten järjestämisestä ja toiminnasta sekä unionin säädösten nimikkeistön ja niiden hyväksymismenettelyt. Kyseisiä määräyksiä sovelletaan EUT-sopimuksen muiden osien määräysten rinnalla siltä osin kuin jälkimmäiset sisältävät viittauksia unionin toimielimiin tai säädöksiin, sanotun kuitenkaan rajoittamatta niiden EUT-sopimuksen kuudennen osan yleisten määräysten sääntöjä koskevien mahdollisten poikkeusten soveltamista, jotka ilmenevät sopimuksen muiden osien erityisistä määräyksistä. Tästä seuraa, että periaatteessa SEUT 293 artiklaa sovelletaan EUT-sopimuksen viidennen osan V osaston määräysten nojalla annettuihin päätöksiin.

61. Edellisessä kohdassa esitetyn, luonteeltaan systeemisen perustelun lisäksi on huomattava, että SEUT 293 artiklan sanamuoto ei jätä epäilystä sen soveltamisalasta. Kyseisen määräyksen ensimmäisessä osassa ilmaistaan nimenomaisesti, että sitä sovelletaan aina, kun perussopimuksissa (eikä pelkästään EUT-sopimuksen kuudennen osan määräyksissä) määrätään, että neuvosto tekee ratkaisunsa komission ehdotuksesta. Tämän määräyksen soveltamisen ainoa edellytys on siis se, että jossakin perussopimusten määräyksessä määrätään, että neuvosto antaa toimen komission ehdotuksesta. Sen soveltamisala ei siis rajoitu erityisesti lainsäädäntömenettelyihin. SEUT 293 artiklaa on näin ollen sovellettava, jos EUT-sopimuksen viidennen osan määräyksistä ilmenee, että neuvosto tekee ratkaisunsa komission ehdotuksesta.

62. On huomattava, että kaikkiin unionin ulkoisiin toimiin sisältyy myös sisäinen osio. EUT-sopimuksen viidennen osan V osasto sisältää määräyksiä, joilla säännellään toimielinten välistä toimivallan jakoa ja niiden toimintatapoja kansainvälisten sopimusten neuvottelemisessa ja tekemisessä. Tämä kuuluu unionin toimen ulkoiseen osioon. Tämä unionin ulkoinen toimi ilmenee kuitenkin myös unionin sisällä, etenkin sopimusten tekemistä koskevissa päätöksissä.

63. Kansainvälisten sopimusten tekemiseksi tarvittavien oikeudellisten toimien antamissäännöt ovat erityissääntöjä suhteessa unionin toimien antamista koskeviin yleisiin sääntöihin. Erityissäännöt eivät merkitse, että yleisiä sääntöjä ei sovellettaisi, vaan ne merkitsevät, että yleisiä sääntöjä sovelletaan siltä osin kuin erityissäännöissä ei säädetä poikkeuksista niihin. Tältä osin SEUT 218 artiklasta ei ilmene, että SEUT 293 artiklan 1 kohtaa ei sovellettaisi SEUT 218 artiklan 6 kohdan nojalla annettuun päätökseen.

64. Nyt käsiteltävä asia kuuluu yhteisen kauppapolitiikan alaan. SEUT 207 artiklan 3 kohdasta ilmenee, että tällä alalla toimivalta kansainvälisten sopimusten neuvottelemiseen on komissiolla. Tästä seuraa, että silloin, kun neuvosto antaa tällä alalla SEUT 218 artiklan 6 kohdan nojalla päätöksen neuvottelijan ehdotuksesta, se toimii komission ehdotuksesta.

65. Kaikesta edellä esitetystä ilmenee, että SEUT 293 artiklan 1 kohtaa sovelletaan kansainväliseen sopimukseen liittymistä koskevaan päätökseen silloin, kun neuvosto antaa kyseisen päätöksen komission ehdotuksesta. Näin ollen olen sitä mieltä, että Italian tasavallan argumentti on hylättävä perusteettomana.

2) Komission perustelut

66. Ensimmäisessä kanneperusteessaan komissio moittii neuvostoa siitä, että se loukkasi unionin oikeusjärjestyksen perusperiaatteisiin kuuluvia annetun toimivallan periaatetta ja toimielinten välisen tasapainon periaatetta. Komission mukaan neuvosto loukkasi komission aloiteoikeutta antamalla riidanalaisen luvan ilman komission ehdotusta tällaisesta luvasta.

67. SEU 13 artiklan 2 kohdassa, jossa vahvistetaan toimielinten välisen tasapainon periaate, määrätään, että kukin unionin toimielin toimii tältä osin sille perussopimuksissa annetun toimivallan rajoissa sekä niissä määrättyjen menettelyjen, edellytysten ja tavoitteiden mukaisesti.

68. SEU 17 artiklan 2 kohdassa määrätään lisäksi, että lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttävä unionin säädös voidaan antaa ainoastaan komission ”ehdotuksesta”, jollei perussopimuksissa toisin määrätä, kun taas muut säädökset voidaan antaa komission ehdotuksesta, kun perussopimuksissa niin määrätään. Tässä määräyksessä annetaan perustuslaillinen asema komission sille oikeudelle, jonka mukaan komissiolla on toimielimenä periaatteessa aloiteoikeus unionin oikeudellisten toimien antamisessa.

69. Tämä komission aloiteoikeus, joka tunnustetaan myös SEUT 289 artiklassa lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttävien säädösten osalta, merkitsee, että on komission tehtävä päättää esittää ehdotus säädökseksi tai olla esittämättä sitä, lukuun ottamatta tapauksia, joissa komissio on unionin oikeuden nojalla velvollinen esittämään tällaisen ehdotuksen. Kun komissio, joka SEU 17 artiklan 1 kohdan mukaisesti ajaa unionin yleistä etua ja tekee tätä varten tarvittavat aloitteet, tämän vallan nojalla tekee säädösehdotuksen, sen tehtäviin kuuluu myös päättää kyseisen ehdotuksen kohteesta, päämäärästä ja sisällöstä.[25] Sama koskee komission ehdotuksia muiksi kuin lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttäviksi toimiksi.[26]

70. Muissa määräyksissä, joihin komissio viittaa, eli SEUT 218 artiklan 6 kohdassa ja 293 artiklan 1 kohdassa, tämä komission oikeus määritellään konkreettisesti. Viimeksi mainitussa artiklassa määrätään, että jos neuvosto perussopimusten mukaan tekee ratkaisunsa komission ehdotuksesta, se saa muuttaa ehdotusta vain yksimielisesti. On huomattava, että toisin kuin etenkin SEUT 289 artiklassa, SEUT 293 artiklassa ei käytetä ilmausta ”lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttävä”. Tästä seuraa, että sen soveltamisalan ei voida katsoa rajoittuvan lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttäviin toimiin, olipa kyseessä sitten tavallinen tai erityinen lainsäätämisjärjestys.

71. Kaikkien edellä mainittujen perussopimusten määräysten nojalla unionissa voidaan varmistaa ”yhtäältä EU:n elimen, jonka tehtävänä on ilmaista unionin yleistä etua, ja toisaalta neuvostossa toimivien hallitusten, jotka ovat tietoisia toimivallastaan ja suvereniteettinsa tunnusmerkeistä, sekä Euroopan kansojen tahtoa ilmaisevan parlamentin välinen tasapaino”.[27] Niistä ilmenee erityisesti, että neuvosto ei voi toimia lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttävän toimen antamiseksi, ellei se saa käsiteltäväkseen ehdotusta.[28] Jos neuvosto muuttaa tällaista ehdotusta, se ei voi edes yksimielisesti vääristää sitä eli muuttaa perustavanlaatuisesti sen sisältöä, jotta se ei loukkaisi komission yksinomaista aloiteoikeutta.[29] Sama koskee myös muita unionin oikeudellisia toimia.

[25] Tuomio 14.4.2015, neuvosto v. komissio (C-409/13, EU:C:2015:217, 70 kohta).

[26] Tuomio 6.9.2017, Slovakia ja Unkari v. neuvosto (C-643/15 ja C-647/15, EU:C:2017:631, 147 kohta).

[27] Ks. Van Raepenbusch, S., *Droit institutionnel de l’Union européenne*, 2. painos, Larcier, Bruxelles, 2016, s. 275.

[28] Ibidem, s. 276.

[29] Ibidem, s. 276 ja 277.

72. Tässä tilanteessa komission ensimmäinen kanneperuste voi menestyä vain sillä edellytyksellä, että neuvoston tekemä muutos on ylittänyt komission määrittämät rajat komission ehdottaman säädöksen kohteen, tavoitteen ja sisällön osalta.

73. Komission ehdottaman säädöksen kohde, tavoite ja sisältö määräytyvät välttämättä ehdotetun toimen oikeudellisen asiayhteyden perusteella. Kuten olen jo korostanut oikeudenkäyntiväitettä koskevan analyysini yhteydessä, komissio ehdotti SEUT 218 artiklan 6 kohdassa tarkoitetun, kansainvälisen sopimuksen tekemistä koskevan päätöksen antamista. Kyseisen ehdotuksen kohde, tavoite ja sisältö määräytyvät siten sen vaikutuksen perusteella, johon komissio pyrki ja joka nyt käsiteltävässä asiassa oli unionin liittyminen Geneven asiakirjaan.

74. Tältä osin on huomattava yhtäältä, että jäsenvaltioille tarjottu mahdollisuus liittyä Geneven asiakirjaan ei ole kyseisen asiakirjan noudattamista koskevan unionin suostumuksen ilmaisun osatekijä. Ei siis ole välttämätöntä antaa tällaista mahdollisuutta, jotta Geneven asiakirjaan liittymistä koskeva vaikutus saavutettaisiin. Asia olisi toisin vain, jos unioni ei voisi olla kansainvälisen sopimuksen osapuoli siksi, että kyseiseen sopimukseen liittyminen on mahdollista vain valtioille.[30] Tässä tapauksessa näin ei ole. Unionin liittyminen Geneven asiakirjaan omasta puolestaan on täysin mahdollista kyseisen asiakirjan määräysten nojalla.

75. Toisaalta on myönnettävä, että riidanalaisella luvalla on läheinen yhteys unionin Geneven asiakirjaan liittymiseen, koska sen avulla voidaan ratkaista ne vähintään potentiaaliset ongelmat, joita liittyy yhtäältä kyseisen asiakirjan soveltamiseen käytännössä unionin yleiskokouksessa käyttämän äänioikeuden osalta ja toisaalta Lissabonin sopimuksen nojalla hankittujen oikeuksien suojan aiemmuuteen ja jatkuvuuteen. Lisäksi riidanalaiset säännökset eivät muuta eivätkä kyseenalaista Geneven asiakirjan noudattamista koskevaa unionin suostumusta. Riidanalaiset säännökset ovat siten sidoksissa päätösehdotuksen kohteena olleen toimen kohteeseen, tavoitteeseen ja sisältöön.

76. Tässä tilanteessa on kuitenkin syytä selvittää, synnyttääkö riidanalainen lupa – vaikka se ei vaikutakaan Geneven asiakirjan noudattamista koskevaan unionin suostumukseen ja vaikka se on yhteydessä unionin kyseiseen asiakirjaan liittymiseen – vaikutuksia, jotka ovat siinä määrin erilaisia ja erillisiä päätösehdotuksella tavoiteltuihin vaikutuksiin nähden, että ne synnyttävän toimen antaminen olisi edellyttänyt erillistä komission aloitetta.

77. Nyt käsiteltävässä asiassa vaikuttaa minusta olevan näin, koska riidanalainen lupa johtaa tosiasiallisesti sellaisten olosuhteiden syntymiseen, joissa jäsenvaltiot voivat toimia unionin rinnalla riippumattomina kansainvälisen oikeuden subjekteina unionin yksinomaisen ulkoisen toimivallan alalla, kuten komissio tuo esille.

78. Tämä riidanalaisen luvan synnyttämä vaikutus on mielestäni vastoin yhtä SEUT 2 artiklan 1 kohdassa vahvistetun unionin oikeusjärjestyksen perusperiaatetta. Kyseisessä määräyksessä vahvistetaan periaate, jonka mukaan jäsenvaltioiden toiminta unionin *yksinomaisen toimivallan*[31] alalla on kiellettyä,[32] jollei unioni päätä toisin ja valtuuta jäsenvaltioita siihen.

[30] Tällaisessa tilanteessa sopimuksen noudattamista koskeva unionin suostumus ei olisi synnyttänyt oikeudellisia vaikutuksia sopimuspuolia kohtaan. Sellaisen suostumuksen voisivat ilmaista vain jäsenvaltiot, jotka toimivat omissa nimissään mutta unionin etujen mukaisesti. Tässä tilanteessa neuvoston päätöksessä voitaisiin unionin suostumuksen sijaan antaa jäsenvaltioille lupa ilmaista suostumuksensa.

[31] Kursivointi tässä.

[32] Tästä periaatteesta käytetään saksalaisessa oikeuskirjallisuudessa nimitystä *Sperrwirkung* (”sulkuvaikutus”), ks. Obwexer, W., ”AEUV Art. 2”, teoksessa H. von der Groeben, J. Schwarze, A. Hatje, *Europäisches Unionsrecht*, 7. painos, Nomos, Baden Baden, 2015, Rn. 16).

79. Kanteen toisessa kanneperusteessa nostetaan esiin kysymys tällaisen valtuutuksen edellytyksistä, mutta millaiset ne sitten ovatkin, olen sitä mieltä, että tämä valtuutus, joka on määritelmällisesti merkittävä poikkeus konstitutionaalisesta säännöstä, edellyttää komission ehdotusta, ellei kyseinen valtuutus sitten ole välttämätön silloin, kun unioni ei pysty toimimaan sellaisten kansainvälisen oikeuden sääntöjen vuoksi, joilla rajoitetaan hallitustenvälisten järjestöjen toimien hyväksyttävyyttä.

80. Muunlaiset tulkinnat vaarantaisivat unionin yleistä etua vaalivan toimielimen ja hallitusten välisen tasapainon, joka on unionin oikeudellisen rakenteen ytimessä.[33] Unionin toimivallan yksinomaisuuteen tietyillä aloilla olennaisesti liittyviä rajoituksia voitaisiin näet kiertää jo sillä, että neuvosto valtuuttaisi omasta aloitteestaan jäsenvaltiot toimimaan SEUT 2 artiklan 1 kohdassa tarkoitetussa merkityksessä antaessaan toimen, jota koskeva komission ehdotus ei sisällä tällaista valtuutusta. Ulkosuhteissa tästä voisi seurata, että neuvosto pystyisi antamaan jäsenvaltioille luvan toimia yhdessä unionin kanssa jopa unionin yksinomaisen toimivallan aloilla, mikä voisi kyseenalaistaa unionin toimivallan yksinomaisuuden.[34]

81. Kun otetaan huomioon SEUT 2 artiklan 1 kohdassa määrätyn valtuutuksen poikkeuksellisuus ja se, että riidanalaista lupaa ei tarvita komission päätösehdotuksessa esittämien tavoitteiden saavuttamiseksi, riidanalainen lupa on katsottava erilliseksi toimenpiteeksi, joka jää komission päätösehdotuksessa määrittämien rajojen ulkopuolelle. Näin ollen on täysin perusteltua hyväksyä, että riidanalainen lupa on katsottava erilliseksi päätökseksi, jonka antamista varten tarvitaan komission ehdotus, kuten komissio väittää. Tämä merkitsee, että riidanalainen lupa jää päätösehdotuksen kohteen, tavoitteen ja sisällön määrittämien rajojen ulkopuolelle.

82. Kun otetaan huomioon, että neuvosto antoi riidanalaisen luvan ilman komission ehdotusta, on näin ollen katsottava, että kun neuvosto muutti päätösehdotusta lisäämällä siihen riidanalaista lupaa koskevat riidanalaiset säännökset, se rikkoi SEU 17 artiklan 2 kohtaa ja SEUT 293 artiklan 1 kohtaa sekä loukkasi SEU 13 artiklan 2 kohdassa määrättyä annetun toimivallan periaatetta, toimielinten välisen tasapainon periaatetta ja komission aloiteoikeutta.

3) Välipäätelmä

83. Edellä esitetyn huomioon ottaen ehdotan, että unionin tuomioistuin hyväksyy ensimmäisen kanneperusteen.

2. Toinen kanneperuste

84. Ensimmäistä kanneperustetta koskevan tarkasteluni lopputulos tekee toisen kanneperusteen tarkastelun tarpeettomaksi. Tarkastelen kuitenkin toista kanneperustetta siltä varalta, että unionin tuomioistuin ei ole samaa mieltä ensimmäistä kanneperustetta koskevan tarkasteluni kanssa, ja olettaen, että neuvostolla oli oikeus tehdä päätösehdotukseen muutoksia huolimatta komission ehdotuksen puuttumisesta.

[33] Ks. tämän ratkaisuehdotuksen 71 kohta.

[34] Ks. vastaavasti myös julkisasiamies Kokottin ratkaisuehdotus asiassa komissio v. neuvosto (C-137/12, EU:C:2013:441, 96 kohta).

a) Asianosaisten lausumat

85. Toisessa kanneperusteessaan komissio moittii neuvostoa SEUT 2 artiklan 1 kohdan ja SEUT 207 artiklan rikkomisesta sekä perusteluvelvoitteen laiminlyönnistä. Komission mukaan neuvosto ylitti toimivaltansa antaessaan jäsenvaltioille luvan toimia unionin yksinomaisen toimivallan alalla eikä riittävästi perustellut päätöstään. Vaikka neuvosto onkin aiemmin antanut kansainvälisiä sopimuksia koskevia lupia unionin yksinomaisen toimivallan aloilla, ne olivat luonteeltaan poikkeuksellisia. Ne annettiin yhtäältä tilanteissa, joissa unioni ei pystynyt toimimaan omasta puolestaan,[35] ja toisaalta kahdenvälisiä sopimuksia koskevissa tilanteissa, joissa unioni päätti olla toimimatta itse.[36] Tällaisen luvan antamista koskevissa päätöksissään neuvosto korosti usein luvan antamisen poikkeuksellisuutta. Riidanalainen lupa on sitä vastoin yleinen lupa, jolle ei ole asetettu edellytyksiä eikä aikarajaa. Komissio on sitä mieltä, että unionin yksinomaisen toimivallan kunnioittamista koskeva ”sisäinen takuu”, josta säädetään riidanalaisen päätöksen 4 artiklassa, ei riitä varmistamaan kyseisen päätöksen yhteensopivuutta perussopimusten kanssa eikä estämään unionin kansainvälisen aseman hämärtymistä.

86. Mitä tulee unionin äänioikeutta yleiskokouksessa koskevaan ongelmaan, komissio tuo esiin, että riidanalaisen päätöksen 3 artiklassa ei anneta mahdollisuutta ratkaista sitä asianmukaisella tavalla, koska jäsenvaltiot voivat vapaasti käyttää riidanalaista lupaa tai olla käyttämättä sitä. Jäsenvaltioiden liittyminen Geneven asiakirjaan haittaisi sitä vastoin komission pyrkimystä saada aikaan muutoksia kyseessä oleviin hallitustenvälisten järjestöjen äänestyssääntöjä koskeviin määräyksiin ja saavuttaa unionille kansainvälisessä oikeudessa valtiota vastaava asema silloin, kun se toimii yksinomaisen toimivaltansa alalla. Lisäksi komissio korostaa, että nyt käsiteltävässä asiassa ei ole syytä yliarvioida äänioikeuden merkitystä, koska yleiskokous, joka ensisijaisesti käsittelee hallinnollisia kysymyksiä, äänestää päätöksistään vain hyvin harvoin ja tekee päätökset enimmäkseen yksimielisesti.

87. Mitä tulee ongelmaan, joka koskee Lissabonin sopimuksen nojalla tehtyjen rekisteröintien aiemmuutta ja suojan jatkuvuutta, komission mielestä unionin tuomioistuin ei voi pitää varmana sitä, että aiemmuus muuttuisi, mikäli kyseisen sopimuksen osapuolina olevat jäsenvaltiot eivät liittyisi Geneven asiakirjaan.

88. Riidanalaisen päätöksen perustelujen osalta taas komissio väittää, että kyseisen päätöksen johdanto-osan kahdeksas perustelukappale on luonnostaan ristiriitainen. Komission mukaan on niin, että vaikka ensimmäinen virke näyttääkin ”antavan mahdollisuuden” käsitellä yleiskokouksessa kysymystä unionin äänioikeudesta, toisessa virkkeessä ilmaistaan kuitenkin, että on ”asianmukaista” antaa jäsenvaltioille lupa riippumatta siitä, mitä tulevassa yleiskokouksessa päätetään.

89. Neuvosto katsoo väliintulijoina olevien jäsenvaltioiden tukemana, että komission suosittelema rajoittava tulkinta SEUT 2 artiklan 1 kohdasta ei saa tukea sen enempää kirjaimellisesta kuin teleologisestakaan tulkinnasta. Neuvoston mukaan tämän määräyksen tavoitteena on sovittaa yhteen unionin oma perustuslaillinen kehitys, joka tapahtuu usein yksinomaisen toimivallan antamisen kautta, ja kansainvälinen oikeusjärjestys, jossa ensisijaisina subjekteina ovat valtiot. Saavuttaakseen tavoitteensa kansainvälisissä yhteyksissä unionin olisi hyödynnettävä

[35] Ks. etenkin jäsenvaltioille annettavasta valtuudesta allekirjoittaa Euroopan yhteisön puolesta yleissopimus toimivallasta, sovellettavasta lainsäädännöstä, päätösten tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta sekä yhteistyöstä lapsen huoltoa ja lastensuojelutoimenpiteitä koskevissa asioissa (vuoden 1996 Haagin yleissopimus) 19.12.2002 annettu neuvoston päätös 2003/93/EY (EUVL 2003, L 48, s. 1).

[36] Ks. etenkin sellaisista erityiskysymyksistä jäsenvaltioiden ja kolmansien maiden välillä tehtävien sopimusten neuvottelemiseen ja tekemiseen sovellettavasta menettelystä, jotka koskevat sopimukseen perustuviin ja sopimukseen perustumattomiin velvoitteisiin sovellettavaa lakia, 13.7.2009 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 662/2009 (EUVL 2009, L 200, s. 25).

täysimittaisesti jäsenvaltioiden asemaa täysivaltaisina kansainvälisinä toimijoina, jotta se voisi lisätä tehokkuuttaan sekä taata oikeuksiensa asianmukaisen käytön kansainvälisellä tasolla. Neuvosto väittää, että sen pitäisi voida antaa jäsenvaltioille lupa toimia unionin etujen mukaisesti kunnioittaen yhtäältä täysimittaisesti unionin yksinomaista toimivaltaa ja noudattaen toisaalta unionin toimielinten välisen toimivallan jaon järjestelmää, jossa kullekin toimielimelle annetaan oma rooli unionin institutionaalisessa rakenteessa ja unionille annettujen tehtävien täyttämisessä.

90. Mitä tulee komission argumenttiin, joka koskee perustelujen puutteellisuutta, neuvosto katsoo, että riidanalaisessa päätöksessä on riittävä selostus seikoista, jotka perustelevat riidanalaisen luvan antamisen, ja että sen taustatilanne on komission tiedossa. Kyseinen argumentti olisi tästä syystä hylättävä.

b) Arviointi

1) SEUT 2 artiklan 1 kohta

91. Kuten olen jo korostanut, seuraava tarkastelu on merkityksellinen vain sillä edellytyksellä, että unionin tuomioistuin ei yhdy ensimmäisestä kanneperusteesta esittämiini päätelmiin ja katsoo ehdotukseni vastaisesti, että neuvostolla oli oikeus SEUT 293 artiklan mukaisesti tehdä riidanalainen muutos päätösehdotukseen ilman, että komissio esitti siitä ehdotusta.

92. Toinen kanneperuste liittyy todellisuudessa luonnostaan ensimmäiseen kanneperusteeseen, koska ne koskevat samoja kysymyksiä eli oikeutta antaa jäsenvaltioille lupa toimia unionin yksinomaisen toimivallan alalla ulkosuhteiden yhteydessä. On kuitenkin niin, että kun ensimmäinen kanneperuste koskee SEUT 2 artiklan 1 kohdassa vahvistettuja sääntöjä ja komission aloiteoikeutta, toinen kanneperuste koskee SEUT 2 artiklan 1 kohdan tulkintaa.

93. Toisen kanneperusteen tarkastelemiseksi on siis määritettävä, miten SEUT 2 artiklan 1 kohtaa on tulkittava, koska kyseisessä määräyksessä annetaan unionille mahdollisuus valtuuttaa jäsenvaltiot toimimaan lainsäätäjänä ja antamaan oikeudellisesti sitovia säädöksiä unionin yksinomaisen toimivallan alalla. Nyt käsiteltävässä asiassa unionin yksinomaista toimivaltaa ei ole kiistetty, eivätkä asianosaiset epäile sitä seikkaa, että riidanalainen lupa kuuluu SEUT 2 artiklan 1 kohdan soveltamisalaan.

94. Kuten olen jo tuonut esille[37], SEUT 2 artiklan 1 kohdassa vahvistetaan unionin oikeuden konstitutionaalinen periaate, jossa konkretisoituu annetun toimivallan periaate. Sen merkitystä korostaa sen asema EUT-sopimuksen ensimmäisten, periaatteita koskevien määräysten joukossa.

95. Jäsenvaltioiden valtuutuksen osalta SEUT 2 artiklan 1 kohtaan on kodifioitu unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntö, etenkin tuomio Donckerwolcke ja Schou[38], tuomio Bulk Oil (Zug)[39] ja tuomio Werner.[40] Komission näkemyksen mukaan siihen on kodifioitu myös se unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntö, joka koskee unionin ulkoista toimintaa tilanteissa, joissa unioni on estynyt toimimasta omasta puolestaan kansainvälisen oikeuden sääntöjen vuoksi tai joissa unioni ei ole estynyt mutta päättää olla toimimatta ja jäsenvaltiot puolestaan aikovat

37 Ks. tämän ratkaisuehdotuksen 78 kohta.

38 Tuomio 15.12.1976, Donckerwolcke ja Schou (41/76, EU:C:1976:182).

39 Tuomio 18.2.1986, Bulk Oil (Zug) (174/84, EU:C:1986:60).

40 Tuomio 17.10.1995, Werner (C-70/94, EU:C:1995:328).

toimia. On huomattava, että oikeuskirjallisuudessa jäsenvaltioiden toiminta unionin ”edun ajajana”[41] katsotaan nähtävästi lähinnä poikkeukseksi, jota ei ole kodifioitu perussopimuksissa ja josta ei ole suoranaisesti kyse SEUT 2 artiklan 1 kohdassa.[42]

96. Perussopimusten laatijoiden tarkoituksesta riippumatta SEUT 2 artiklan 1 kohdan sanamuoto puoltaa laajaa tulkintaa jäsenvaltioiden valtuutuksen soveltamisalasta. Ei siis voida katsoa, että kyseistä sääntöä sovellettaisiin ainoastaan komission mainitsemissa tilanteissa. Komissio ei itsekään näytä sulkevan pois sitä, että jäsenvaltiot valtuutettaisiin toimimaan muissakin tilanteissa.

97. Toisen kanneperusteen ytimessä on siten kysymys siitä, mitkä ovat SEUT 2 artiklan 1 kohdan mukaiseen valtuutukseen turvautumisen mahdolliset edellytykset. Kumoamiskanteissa unionin tuomioistuimen tehtävä ei näet ole arvioida, mitkä ovat parhaat keinot taata unionille asianmukainen asema muihin kansainvälisen sopimuksen osapuoliin nähden, eikä unionin tuomioistuin siihen ylipäätään kykenekään. Sitä vastoin unionin tuomioistuimen tehtävänä on arvioida, täyttyvätkö SEUT 2 artiklan 1 kohdan mukaiseen valtuutukseen turvautumisen edellytykset.

98. Tältä osin huomautan, että asianosaiset eivät näytä epäilevän sitä, että mahdollisuutta valtuuttaa jäsenvaltioita toimimaan unionin yksinomaisen toimivallan alalla ei voida katsoa rajoittamattomaksi tai ehdottomaksi.[43] Annetun toimivallan periaatteesta seuraa, että silloin, kun jäsenvaltiot siirtävät tietyllä alalla toimivaltansa unionille ja luovuttavat sen sille yksinomaisena toimivaltana, on katsottava, että jäsenvaltiot toimivat vastoin tätä periaatetta, jos ne käyttävät kyseistä toimivaltaa. Tämä näyttää ilmenevän SEUT 2 artiklan 1 kohdan sanamuodosta, jossa korostetaan siinä määrätyn jäsenvaltioiden valtuutuksen poikkeuksellisuutta. Yhtäältä tämä valtuutus esitetään poikkeuksena SEUT 2 artiklan alussa vahvistettuun sääntöön, ja toisaalta valtuutukseen turvautumisen edellytyksenä olevaa päätöstä eivät tee jäsenvaltiot vaan unioni.[44]

99. Jos toimi on hyväksyttävissä vain poikkeuksellisesti, siihen turvautumiselle on oltava objektiiviset perusteet. Tällaisella toimella pitäisi olla perusteltu tavoite ja sillä pitäisi pystyä saavuttamaan tuo tavoite ylittämättä sitä, mikä sen saavuttamiseksi on tarpeen, koska muutoin olisi helppo kyseenalaistaa toimivallan antaminen perussopimuksissa unionille yksinomaisena toimivaltana.

100. Unionin tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että asianomaisen asianosaisen tehtävänä on osoittaa unionin sen ulkoisen toimivallan yksinomaisuus, johon se haluaa vedota.[45] Mielestäni on vastaavasti hyväksyttävä, että asianosaisen, joka vetoaa SEUT 2 artiklan 1 kohdassa määrättyyn poikkeukseen, on osoitettava perusteet siinä määrättyyn valtuutukseen turvautumiselle. Nyt käsiteltävässä asiassa on siis neuvoston tehtävä osoittaa, että

41 Ks. tuomio 5.5.1981, komissio v. Yhdistynyt kuningaskunta (804/79, EU:C:1981:93, 30 kohta). Ks. tältä osin myös Cremona, M., ”Member States as Trustees of the Union Interests: Participating in International Agreements on Behalf of the European Union” teoksessa Arnull, A., Barnard, C., Dougan, M. ja Spaventa, E. (ed.), *A Constitutional Order of States? Essays in EU Law in Honour of Alan Dashwood*, Hart Publishing, London, 2011, s. 435–458.

42 Ks. tältä osin Obwexer, W., ”AEUV Art. 2” teoksessa H. von der Groeben, J. Schwarze, A. Hatje, *Europäisches Unionsrecht*, 7. painos, Nomos, Baden Baden, 2015, Rn. 20, ja Pelka, S. C., ”AEUV Art. 2. [Arten von Zuständigkeiten]” teoksessa J. Schwarze, U. Becker, A. Hatje, J. Schoo (Hrsg.), *EU-Kommentar*, 4. painos, Nomos, Baden Baden, 2019, Rn. 12.

43 Kuten julkisasiamies Pitruzzella on huomauttanut ratkaisuehdotuksessaan yhdistetyissä asioissa Hessischer Rundfunk (C-422/19 ja C-423/19, EU:C:2020:756, 43 kohta), tällaisen valtuutuksen yhteensopivuus unionin yksinomaisen toimivallan perustuslaillisen sääntelyn kanssa edellyttää, että valtuutus on luonteeltaan rajattu eikä johda kyseisestä sääntelystä johtuvan, unionin ja jäsenvaltioiden välisen toimivallanjaon pysyvän muutokseen.

44 Ks. tältä osin tuomio 15.12.1976, Donckerwolcke ja Schou (41/76, EU:C:1976:182, 32 kohta); tuomio 17.10.1995, Werner (C-70/90, EU:C:1995:328, 12 kohta) ja tuomio 17.10.1995, Leifer ym. (C-83/94, EU:C:1995:329, 12 kohta).

45 Ks. tältä osin tuomio 4.9.2014, komissio v. neuvosto (C-114/12, EU:C:2014:2151, 75 kohta) ja tuomio 20.11.2018, komissio v. neuvosto (Etelämantereen merelliset suojelualueet) (C-626/15 ja C-659/16, EU:C:2018:925, 115 kohta).

riidanalaisen luvan antamiselle jäsenvaltioille on olemassa objektiiviset perusteet, että asetetut tavoitteet voidaan saavuttaa kyseisen luvan avulla ja että mainittu lupa ei ylitä sitä, mikä näiden tavoitteiden saavuttamiseksi on tarpeen.

101. Tältä osin neuvosto esittää kaksi perustelua, joista ensimmäinen koskee tarvetta varmistaa, että unionilla on yleiskokouksessa äänioikeus, ja toinen tarvetta varmistaa Lissabonin sopimuksen nojalla tehdyistä rekisteröinneistä johtuvien saavutettujen oikeuksien suoja.

102. Mielestäni nämä perustelut puoltavat unionin mahdollista turvautumista SEUT 2 artiklan 1 kohdassa määrättyyn valtuutukseen.

103. Ensinnäkään neuvoston väitettä ongelmasta, joka liittyy hallitustenvälisten järjestöjen äänioikeuteen yleiskokouksessa, ei voida kiistää. Geneven asiakirjan 22 artiklaa kirjaimellisesti tulkitsemalla voidaan väittää, että yleiskokouksessa äänestettäessä unionilla ei ole äänioikeutta, jos yksikään jäsenvaltio ei ole kyseisen asiakirjan sopimuspuoli. Yleiskokous ei elimenä ole vailla valtaa. Geneven asiakirjan mukaan sillä on konkreettista toimivaltaa, jolla se voi vaikuttaa sopimuspuolten ja talouden toimijoiden oikeuksiin ja velvollisuuksiin. Vaikka päätöksenteko äänestämällä on vain toissijainen menettelytapa, sitä ei suljeta pois. Tässä tilanteessa ei voida pitää perusteettomana SEUT 2 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua valtuutusta, jonka avulla voidaan varmistaa, että unionilla on äänioikeus yleiskokouksessa. [46]

104. Toiseksi sama pätee neuvoston väitteeseen, joka koskee tarvetta varmistaa Lissabonin sopimuksen nojalla rekisteröityjen alkuperänimitysten suojan jatkuvuus. Vaikka Geneven asiakirjan 31 artikla näyttääkin takaavan kyseisen suojan jatkuvuuden siinäkin tapauksessa, että asianomaiset seitsemän jäsenvaltiota eivät liittyisi asiakirjaan, kyseisen suojan taso saattaa olla alempi kuin suojan, joka tarjottaisiin, jos Lissabonin sopimuksen nojalla rekisteröidyt alkuperänimikkeet sisällytettäisiin Geneven asiakirjalla käyttöön otettuun järjestelmään.

105. Tältä osin minusta näyttää ensinnäkin, että Geneven asiakirjan 31 artiklan nojalla ei voida varmistaa alkuperänimitysten suojaa asianomaisten seitsemän jäsenvaltion (siinä tapauksessa, että ne eivät liity kyseiseen asiakirjaan) ja pelkästään Geneven asiakirjan sopimuspuolina olevien valtioiden (eli kolmansien valtioiden, jotka eivät ole Lissabonin sopimuksen sopimuspuolia) välisissä suhteissa. Ellei jokin asianomaisista seitsemästä jäsenvaltiosta liity Geneven asiakirjaan, kyseisen jäsenvaltion ennen kyseisen asiakirjan voimaantuloa rekisteröimät alkuperänimitykset eivät ilman uutta rekisteröintiä saa suojaa niissä mainitun asiakirjan sopimuspuolina olevissa valtioissa, jotka eivät ole Lissabonin sopimuksen osapuolia. Unionin olisi tosin mahdollista tehdä uusi rekisteröinti, mutta minkään Geneven asiakirjan määräyksen nojalla ei voida varmuudella katsoa, että siten rekisteröidyn alkuperänimityksen aiemmuus määräytyisi asianomaisen jäsenvaltion Lissabonin sopimuksen nojalla tekemän rekisteröinnin perusteella.

106. Toiseksi asianomaiset seitsemän jäsenvaltiota menettäisivät mahdollisuuden sisällyttää Lissabonin sopimuksen nojalla jo rekisteröidyt alkuperänimityksensä Geneven asiakirjalla perustettuun suojajärjestelmään. Vaikka riskiä saavutettujen oikeuksien ”menettämisestä” ei olisikaan, tässä tilanteessa on vaara, että asianomaiset toimijat jäävät vaille tiettyjä etuja sellaiseen

[46] Komissio tuo esiin, että tällaista lupaa ei annettu WIPO:n 27.6.2013 hyväksymän, julkaistujen teosten saatavuuden helpottamista sokeiden, heikkonäköisten tai muulla tavoin lukemisesteisten hyväksi koskevan Marrakechin sopimuksen tekemisen jälkeen; kyseisessä sopimuksessa on samat hallitustenvälisten järjestöjen äänioikeutta koskevat lausekkeet, ks. kyseisen sopimuksen 13 artiklan 3 kohta. Tämä väite on mielestäni tehoton. Se, että jonkin sopimuksen täytäntöönpanoon liittyvien ongelmien korjaamiseksi ei toteutettu toimia, ei merkitse, että saman ongelman perusteella pitäisi jättää toimimatta toisen sopimuksen yhteydessä.

järjestelmään kuulumisesta, joka on tekijöidensä mukaan suunniteltu edellistä järjestelmää houkuttelevammaksi ja jonka tarkoituksena näyttää olevan tuon edellisen järjestelmän korvaaminen.

107. Kyseiset ongelmat tosin vältettäisiin, jos Geneven asiakirjan määräyksiä tulkittaisiin siten, että unionin liittymisestä asiakirjaan seuraa, että unioni korvaa Lissabonin sopimuksen osapuolina olevat jäsenvaltiot. Geneven asiakirjassa ei kuitenkaan nimenomaisesti määrätä tällaisesta vaikutuksesta. Unioni ei sopimuspuolena pysty velvoittamaan toisia sopimuspuolia tai WIPO:n sihteeristöä siihen, että tällaista tulkintaa noudatetaan. Tämä epävarmuus oikeudellisista seurauksista edellyttää varovaista lähestymistapaa. On syytä toteuttaa tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että niiden toimijoiden oikeudellinen tilanne, jotka ovat jo tehneet rekisteröintejä Lissabonin sopimuksen nojalla, ei vaarannu.

108. Mielestäni riidanalainen lupa on toimenpide, jonka avulla voidaan poistaa riskit, jotka liittyvät unionin äänioikeuteen yleiskokouksessa ja Lissabonin sopimuksen nojalla rekisteröityjen alkuperänimitysten suojan jatkuvuuteen. Vaikka tämä lupa näet ei itsessään poistakaan kyseisiä riskejä, jäsenvaltiot voivat sen ansiosta poistaa ne liityttyään Geneven asiakirjaan.

109. Kyseisten riskien poistamiseksi ei kuitenkaan ole tarpeen, että asianomaiset seitsemän jäsenvaltiota velvoitettaisiin liittymään Geneven asiakirjaan. On riittävää, että niille tarjotaan tämä mahdollisuus. Tietyt liittymiseen liittyvät velvoitteet huomioon ottaen on syytä jättää asianomaisten jäsenvaltioiden päätettäväksi, onko niiden tarpeen liittyä Geneven asiakirjaan, kun ajatellaan Lissabonin sopimuksen nojalla tehtyjen rekisteröintien määrää ja niistä johtuvien oikeuksien haltijoiden etuja.

110. On totta, että jos mikään asianomaisista jäsenvaltioista ei olisi käyttänyt riidanalaisella luvalla tarjottua mahdollisuutta, unionin äänioikeuteen yleiskokouksessa liittyvää ongelmaa ei olisi ratkaistu. Neuvostolla oli kuitenkin syytä uskoa, että tietyt jäsenvaltiot käyttäisivät tämän mahdollisuuden hyväkseen, ja kaksi jäsenvaltiota onkin tosiasiallisesti liittynyt Geneven asiakirjaan.

111. Koska riidanalainen lupa on siten toimenpide, jolla voidaan poistaa unionin äänioikeuteen yleiskokouksessa ja Lissabonin sopimuksen nojalla rekisteröityjen alkuperänimitysten suojan jatkuvuuteen liittyvät riskit, on selvitettävä, ylittääkö kyseinen lupa sen, mikä on tarpeen edellä mainitun tavoitteen saavuttamiseksi.

112. En näe muita keinoja kyseisen tavoitteen saavuttamiseen. Olisi tosin mahdollista yrittää vakuuttaa toisia sopimuspuolia sekä WIPO:n sihteeristöä sellaisesta Geneven asiakirjan tulkinnasta, jonka mukaan hallitustenvälisillä järjestöillä on yleiskokouksessa vähintään yksi ääni ja unioni korvaa asianomaiset seitsemän jäsenvaltiota, mitä tulee Lissabonin sopimuksen nojalla rekisteröityjen alkuperänimitysten suojaan. Tällaisen lähestymistavan onnistumista olisi kuitenkin mahdoton etukäteen arvioida, ja sen riippuvuus toisista sopimuspuolista ja WIPO:n sihteeristöstä tekisi siitä epävarman. Sitä vastoin jäsenvaltioiden liittyminen Geneven asiakirjaan mahdollistaa suoraan kyseisten riskien poistamisen.

113. Ainoa selvitettävä kysymys on se, olisiko annettava asianomaisten seitsemän jäsenvaltion sijasta kaikille jäsenvaltioille lupa liittyä Geneven asiakirjaan. Tällainen lupa voitaisiin perustella tarpeella varmistaa, että unionilla on mahdollisimman monta ääntä yleiskokouksessa.

114. Riidanalaisen päätöksen johdanto-osan perustelukappaleista ei ilmene, että tarve varmistaa unionille mahdollisimman monta ääntä yleiskokouksessa olisi ollut syy riidanalaisen luvan antamiseen.[47] Niissä mainitaan vain tarve säännellä kysymystä unionin äänioikeudesta ja jätetään jäsenvaltioiden päätettäväksi, haluavatko ne käyttää riidanalaista lupaa. Jo yhden jäsenvaltion liittyminen riittää poistamaan riskin, että unionilla ei olisi äänioikeutta yleiskokouksessa.

115. Osapuolet vetoavat tässä yhteydessä jäsenvaltioiden yhdenvertaisuuden periaatteeseen. Siitä seuraa niiden mukaan kielto antaa vain tietyille jäsenvaltioille lupa liittyä Geneven asiakirjaan. Tältä osin yhdyn julkisasiamies Kokottin mielipiteeseen, jonka hän esitti ratkaisuehdotuksessaan komissio v. Ruotsi (Puhdistamot)[48] ja jossa hän totesi, että vaikka unionin tuomioistuin ei olekaan vielä täsmentänyt, miten jäsenvaltioiden yhdenvertaisuutta on tulkittava, on katsottava, että yhdenvertaisen kohtelun periaatetta koskevaa oikeuskäytäntöä sovelletaan myös jäsenvaltioiden eduksi. Kyseisen periaatteen mukaan toisiinsa rinnastettavia tilanteita ei saa kohdella eri tavalla eikä erilaisia tilanteita saa kohdella samalla tavalla, ellei tällaista kohtelua voida objektiivisesti perustella.[49]

116. Asianomaiset seitsemän jäsenvaltiota ovat erilaisessa tilanteessa kuin muut jäsenvaltiot. Jälkimmäisten jäsenvaltioiden jäämisestä Geneven asiakirjan ulkopuolelle ei aiheudu Lissabonin sopimuksen nojalla jo rekisteröityjen alkuperänimitysten suojaan liittyvää riskiä. Tämän riskin torjuminen vaatii, että asianomaisille seitsemälle jäsenvaltiolle avataan mahdollisuus liittyä Geneven asiakirjaan. Jäsenvaltioiden äänioikeutta koskevien etujen osalta tällaista perustelua ei ole, koska riidanalaisessa päätöksessä säädetään nimenomaisesti, että yleiskokouksessa äänioikeutta eivät käytä jäsenvaltiot vaan unioni. Asianomaisten seitsemän jäsenvaltion ja toisten jäsenvaltioiden erilainen kohtelu, joka johtuu riidanalaisen luvan soveltamisalan rajaamisesta pelkästään asianomaisiin seitsemään jäsenvaltioon, ei siten merkitsisi yhdenvertaisuusperiaatteen loukkaamista.

117. Kuten olen jo tämän ratkaisuehdotuksen 43 kohdassa maininnut, jäsenvaltioille voitaisiin lisäksi antaa lupa liittyä tulevaisuudessa Geneven asiakirjaan erillisellä päätöksellä. Tilanteen muuttuessa voitaisiin siten aina antaa päätös, jolla jäsenvaltioille annetaan lupa liittyä Geneven asiakirjaan, etenkin unionin aseman vahvistamiseksi yleiskokouksessa, mikäli se osoittautuu tarpeelliseksi.

118. Edellä esitetyn huomioon ottaen olen sitä mieltä, että nykytilanteessa se, että kaikille jäsenvaltioille annettaisiin lupa liittyä Geneven asiakirjaan, ylittää sen mikä on tarpeen niiden riskien poistamiseksi, jotka syntyvät jäsenvaltioiden jäämisestä kyseisen asiakirjan ulkopuolelle.

119. Komissio väittää, että riidanalainen lupa on ehdoton ja pysyvä. Tietyissä riidanalaisen päätöksen 4 artiklan määräyksissä asetetaan kuitenkin merkittäviä rajoituksia Geneven asiakirjaan liittyneille jäsenvaltioille. Ensinnäkin unionia ja jäsenvaltioita edustaa erityisliitossa komissio. Toiseksi unionin tehtävä on varmistaa unionin ja Geneven asiakirjaan liittyneiden jäsenvaltioiden oikeuksien käyttö ja niiden velvollisuuksien noudattaminen. Kolmanneksi komissio tekee kaikki Geneven asiakirjan nojalla tarvittavat ilmoitukset unionin ja kyseisten

[47] Samasta syystä tiettyjen väliintulijoina olevien jäsenvaltioiden väitteellä, joka koskee tarvetta antaa jäsenvaltioille mahdollisuus varmistaa muun kuin maatalousalan maantieteellisten merkintöjen suoja, jota ei ole yhdenmukaistettu unionin tasolla, ei ole merkitystä. Riidanalaisen päätöksen perusteluista ei näet ilmene, että tämä seikka olisi ollut yksi syy riidanalaisen luvan antamiseen. Lisäksi esitetyssä väitteessä kyseenalaistetaan unionin tuomioistuimen 25.10.2017 antamassa tuomiossa komissio v. neuvosto (Tarkistettu Lissabonin sopimus) esittämä toteamus, jonka mukaan unionin toimivalta Geneven asiakirjan sääntelemällä alalla on yksinomainen, ks. tämän ratkaisuehdotuksen 14 kohta.

[48] Julkisasiamies Kokottin ratkaisuehdotus asiassa komissio v. Ruotsi (puhdistamot) (C-22/20, EU:C:2021:250).

[49] Julkisasiamies Kokottin ratkaisuehdotus asiassa komissio v. Ruotsi (puhdistamot) (C-22/20, EU:C:2021:250, 35 kohta).

jäsenvaltioiden puolesta. Neljänneksi yleiskokouksessa äänestää unioni, kun taas jäsenvaltiot eivät käytä äänioikeuttaan. Nähdäkseni näillä määräyksillä voidaan minimoida riski unionin ja jäsenvaltioiden välisistä mahdollisista erimielisyyksistä yleiskokouksessa ja Geneven asiakirjan täytäntöönpanossa. Nyt käsiteltävässä asiassa jäsenvaltioille annettu lupa on siis luonteeltaan rajattu, eikä se aiheuta pysyvää muutosta unionin ja jäsenvaltioiden välisen toimivallan jakoon.

120. Edellä esitetyn nojalla olen sitä mieltä, että riidanalainen päätös on SEUT 2 artiklan 1 kohdan vastainen siltä osin kuin riidanalaisissa säännöksissä säädetään, että Geneven asiakirjaan liittyminen on luvallista asianomaisten seitsemän jäsenvaltion sijaan kaikille jäsenvaltioille.

2) Perustelut

121. Komissio väittää, että riidanalaisen päätöksen johdanto-osan kahdeksannen perustelukappaleen kahden virkkeen välillä on ristiriita. Tämä ristiriita on kuitenkin olemassa vain, jos kyseinen perustelukappale luetaan subjektiivisesti komission äänioikeusongelmaan ottaman kannan näkökulmasta. Toisin kuin komissio, olen sitä mieltä, että kyseisen perustelukappaleen ensimmäistä virkettä ei pidä tulkita siten, että siinä ”annetaan mahdollisuus” käsitellä kysymystä unionin äänioikeudesta yleiskokouksessa, vaan siten, että siinä esitellään ongelma, jonka ratkaisua ehdotetaan mainitun perustelukappaleen toisessa virkkeessä.

122. Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että perusteluvelvollisuus määräytyy kyseessä olevan toimen luonteen ja sen asiayhteyden mukaan, jossa se on annettu. Perusteluissa ei tältä osin tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevia yksityiskohtia, koska tutkittaessa sitä, ovatko perustelut riittäviä, on otettava huomioon niiden sanamuodon lisäksi myös asiayhteys ja kaikki asiaa koskevat oikeussäännöt sekä erityisesti se tarve, joka niillä, joille toimi on osoitettu, voi olla saada selvennystä tilanteeseen. [50]

123. On myös kiistatonta, että SEUT 296 artiklan toisessa kohdassa määrätty perusteluvelvollisuus on olennainen muotomääräys, joka on erotettava perustelujen paikkansapitävyydestä, koska viimeksi mainittu koskee riidanalaisen toimen aineellista lainmukaisuutta. [51]

124. Tältä osin riidanalaisen päätöksen kahdeksannesta perustelukappaleesta käy ilmi riidanalaisen luvan ja unionin äänioikeutta yleiskokouksessa koskevan ongelman välinen yhteys. Lisäksi komission esittämät argumentit eivät tosiasiassa koske riidanalaisen päätöksen perusteluja vaan äänioikeusongelmaan valitun ratkaisun oikeellisuutta, jota olen jo tarkastellut SEUT 2 artiklan 1 kohdan yhteydessä.

125. Edellä esitetyn perusteella olen sitä mieltä, että perustelujen puutteellisuutta koskeva argumentti on hylättävä.

3) Välipäätelmä

126. Edellä esitetyn huomioon ottaen olen sitä mieltä, että toinen kanneperuste on hyväksyttävä ja että riidanalaisen päätöksen riidanalaiset säännökset on kumottava.

[50] Tuomio 15.7.2021, komissio v. Landesbank Baden-Württemberg ja CRU (C-584/20 P ja C-621/20 P, EU:C:2021:601, 104 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

[51] Tuomio 30.4.2019, Italia v. neuvosto (Välimeren miekkakalan kalastuskiintiö) (C-611/17, EU:C:2019:332, 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

VI Vaatimus riidanalaisen päätöksen vaikutusten ajallisesta pysyttämisestä

127. Siinä tapauksessa, että unionin tuomioistuin päättää kumota riidanalaisen päätöksen, sen on määritettävä, onko riidanalaisen päätöksen vaikutukset syytä pysyttää uuden neuvoston päätöksen antamiseen asti.

128. Ranskan tasavalta ja Unkari ovat jo allekirjoittaneet ja ratifioineet Geneven asiakirjan riidanalaisen päätöksen 3 artiklan nojalla. Ei ole poissuljettua, etteikö komissio unionin tuomioistuimen tuomion jälkeen esittäisi neuvostolle unionin tuomioistuimen tuomiosta ilmenevien ohjeiden mukaista päätösehdotusta, jossa annetaan jäsenvaltioille lupa liittyä Geneven asiakirjaan.[52] Sitä odotellessa on mielestäni syytä pysyttää riidanalaisen päätöksen 3 ja 4 artiklan vaikutukset siltä osin kuin ne muodostavat oikeudellisen perustan toimille, jotka nähdäkseni voidaan katsoa lainmukaisiksi tulevan päätöksen valossa.

129. Näistä syistä ja asianomaisten seitsemän jäsenvaltion erilaisen tilanteen huomioon ottaen ehdotan, että unionin tuomioistuin pysyttää riidanalaisen päätöksen 3 ja 4 artiklan vaikutukset siltä osin kuin on kyse unionin tuomioistuimen tuomion antamispäivää edeltävästä asianomaisten seitsemän jäsenvaltion mahdollisesta liittymisestä Geneven asiakirjaan siihen asti, kunnes neuvoston päätös tulee voimaan, minkä pitää tapahtua kohtuullisen ajan kuluessa ja ennen kuin kuusi kuukautta on kulunut tuomion julistamisesta.

VII Oikeudenkäyntikulut

130. Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska aion ehdottaa, että kanne hyväksytään, ja koska komissio on vaatinut, että neuvosto velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, neuvosto on mielestäni velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

131. Kyseisen työjärjestyksen 140 artiklan 1 kohdan nojalla asiassa väliintulijoina olleet Belgian kuningaskunta, Tšekin tasavalta, Helleenien tasavalta, Ranskan tasavalta, Kroatian tasavalta, Italian tasavalta, Unkari, Alankomaiden kuningaskunta, Itävallan tasavalta ja Portugalin tasavalta vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

VIII Ratkaisuehdotus

132. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että unionin tuomioistuin

– kumoaa Euroopan unionin liittymisestä alkuperänimityksistä ja maantieteellisistä merkinnöistä tehdyn Lissabonin sopimuksen Geneven asiakirjaan 7.10.2019 annetun neuvoston päätöksen (EU) 2019/1754 3 artiklan

– kumoaa päätöksen 2019/1754 4 artiklan siltä osin kuin siinä viitataan jäsenvaltioihin

– pysyttää päätöksen 2019/1754 kumottujen osien vaikutukset, siltä osin kuin tämä koskee Ranskan tasavallan ja Unkarin toteuttamia kyseisessä päätöksessä tarkoitetun Geneven asiakirjan ratifiointeja sekä Bulgarian tasavallan, Tšekin tasavallan, Italian tasavallan,

[52] Tällainen ehdotus olisi tarpeen siinä tapauksessa, että unionin tuomioistuin hyväksyy ensimmäisen kanneperusteen.

Portugalin tasavallan ja Slovakian tasavallan ennen unionin tuomioistuimen tuomion antamispäivää toteuttamia mahdollisia kyseisen asiakirjan ratifiointeja tai siihen liittymisiä, siihen asti, kunnes Euroopan unionin neuvoston päätös tulee voimaan, minkä pitää tapahtua kohtuullisen ajan kuluessa ja ennen kuin kuusi kuukautta on kulunut tuomion julistamisesta

– määrää, että neuvosto vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja velvoittaa neuvoston korvaamaan Euroopan komission oikeudenkäyntikulut,

– määrää, että Belgian kuningaskunta, Tšekin tasavalta, Helleenien tasavalta, Ranskan tasavalta, Kroatian tasavalta, Italian tasavalta, Unkari, Alankomaiden kuningaskunta, Itävallan tasavalta ja Portugalin tasavalta vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.